

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 2. 2022, č. j. X.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 18 měsíců. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v období od 5. 4. 2021 do 7. 6. 2021, kdy se dostavil na cizineckou policii za účelem prodloužení pobytu, pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
3. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR v uvedeném období neoprávněně, když neměl platné vízum, platnost poledního víza skončila dne 18. 2. 2021 a ke dni 4. 4. 2021 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) dne 25. 3. 2021, č. j. 9 Azs 30/2021-25, jímž bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti ve věci přezkumu správních rozhodnutí o zamítnutí poslední žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu na území ČR. Dále poukázal na skutečnost, že od roku 2019 žalobce v řízeních zastupoval zmocněnec (nynější právní zástupce) a žalobce si musel být vědom svého neoprávněného pobytu, neboť o důsledcích ukončení řízení před NSS jej měl zmocněnec informovat, resp. žalobce se měl o průběh řízení ve věci jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu informovat, případně si k domluvě se zmocněncem zajistit tlumočníka. Správní orgán I. stupně neoprávněný pobyt žalobce posoudil jako závažný, neboť žalobce musel znát všechny skutečnosti ve věcech jeho pobytu na území ČR, když byl v řízení před soudy zastoupen zmocněncem, chtěl na území ČR zůstat a jen doufal, že mu bude pobyt prodloužen. Proto nepřistoupil k mírnějšímu opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území členských států EU dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že rozhodnutí není ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Dobu, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států EU, stanovil při spodní hranici v rozsahu 18 měsíců, neboť žalobce spolupracoval a poskytl veškerou součinnost. S odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra dovodil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.
4. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Korigovala závěr, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 5. 4. 2021 do 7. 6. 2021, ale již ode dne 9. 2. 2021, kdy nabyl právní moci rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba, již byl přiznán odkladný účinek. Podle žalované správní orgán I. stupně zkoumal, zda rozhodnutí nebude nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž zohlednil závažnost a druh jeho protiprávního jednání, i délku jeho pobytu na území ČR a další aspekty dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zdůraznila zájem státu, aby na území nepobývali cizinci, kteří nerespektují právní předpisy. Shrnula žalobcovu pobytovou minulost na území ČR, připomenula, že rozhodnutím ze dne 1. 4. 2013, které bylo v roce 2014 zrušeno, nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dalším rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016 bylo znovu rozhodnuto o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 31. 10. 2018. Správní žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2021, č. j. 15 A 243/2018-43, právní moci rozsudek nabyt dne 8. 2. 2021, přičemž v tomto řízení byl podané žalobě přiznán odkladný účinek. Řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno usnesením NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 9 Azs 30/2021-25. Z toho vyplývá, že již od roku

2013 byl žalobcův pobyt na území ČR nejistý a žalobce, který sice využíval svých procesních práv, neměl od roku 2013 vydáno pobytové povolení a musel předpokládat, že v případě neúspěchu bude muset neprodleně vycestovat. Žalobce na území ČR tedy pobýval přibližně 4 měsíce neoprávněně, což není zanedbatelná doba neoprávněného pobytu, dále vykonával na území ČR výdělečnou činnost, aniž k tomu byl oprávněn, a nedostavil se ihned po pravomocném ukončení soudního řízení na cizineckou policii k vydání výjezdního příkazu. K namítané nevědomosti o neoprávněném pobytu žalovaná podotkla, že otázku zavinění nebo osobních pohnutek není třeba zkoumat a není podstatná, odkázala na rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2013, č. j. 9 As 102/2011-80. Poukázala také na fakt, že žalobce byl zastoupen zmocněncem ve správním řízení i před soudy, měl se tedy zajímat o stav řízení, což neučinil a dal najevo nezájmem o oprávněnost pobytu na území ČR. Žalovaná se ztotožnila i s posouzením vyhoštění jako přiměřeného z pohledu kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly prokázány žádné významné vazby na území ČR nebo EU, svůj rodinný život může přenést do domovského státu, kde má rodinu. A rovněž se ztotožnila s tím, jak správní orgán posoudil možnost vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dříve konstatované skutečnosti žalovaná vzala v potaz také při přezkumu stanovení doby 18 měsíců, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států EU.

II. Žaloba

5. Žalobce namítal, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, správní orgán opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce. V této souvislosti došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, zejména žalobce.
6. Předně bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť uložení správního vyhoštění neodpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce a současně není ve veřejném zájmu, neboť žalobce nejednal úmyslně, resp. vědomě. Žalobce nevěděl o tom, že se ocitnul na území ČR bez oprávnění, toto se dozvěděl až na cizinecké policii v den zahájení správního řízení. Nesouhlasil s tím, že neoprávněný pobyt v období od 5. 4. 2021 do 7. 6. 2021 by představoval stav vyšší společenské škodlivosti, šlo pouze o přestupek, spáchaný z omluvitelných důvodů. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014, označil žalobce postup za nepřiměřený a formalistický. V situaci, kdy žalobce setrval na území ČR neoprávněně, ale nevědomky, v dobré víře, že na území pobývá na základě odkladného účinku žalobě, nejsou naplněny materiální předpoklady pro vyhoštění a správní orgán měl vydat rozhodnutí podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což by bylo dostačující opatření, když žalobce na území ČR pobýval od roku 2009.
7. Dále žalobce namítal, že správní orgán neodůvodnil úvahy, které jej vedly k závěru, že nepostačuje rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. A žalovaná tuto vadu neodstranila, resp. pro takovou zjevnou vadu rozhodnutí nezrušila a věc nevrátila k novému projednání. Rovněž absentují úvahy týkající se závažnosti protiprávního jednání či stavu, ve kterém se žalobce ocitl, případně proč převažuje veřejný zájem nad ochranou žalobcova soukromého života.

8. Za nepřiměřenou žalobce označil dobu 18 měsíců vyhoštění, neboť neodpovídá veřejnému zájmu a okolnostem případu, pokud jde o cizince, který zde pobývá již 13 let a oprávnění ztratil nikoli z důvodu protiprávního jednání, ale administrativní vady.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

III. Vyjádření žalované

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhovala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 7. 6. 2021 se žalobce dostavil na cizineckou policii s cestovním pasem a lustrací v evidenci CIS bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, když ke dni 4. 4. 2021 bylo pravomocně ukončeno řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 2. 2021 ve věci žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu. Žalobce byl zajištěn téhož dne a bylo s ním zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, v jehož průběhu byl žalobce vyslechnut. Výpisem z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR a jednotlivými správními a soudními rozhodnutími byla doložena pobytová historie žalobce, jak byla popsána v napadeném rozhodnutí. Doložena byla platnost pobytových a vízových – překlenovacích štítků, posledního s platností od 22. 10. 2020 do 18. 2. 2021. Z výpisu této evidence vyplynulo také přiznání odkladného účinku žalobě usnesením ze dne 9. 1. 2019, č. j. 15 A 243/2018-29.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním (bod 1); pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn (bod 3); pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4). Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství,

ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. Žalobce nejprve namítl, že správní orgány byly povinny dostatečně zjistit skutkový stav věci, a to zejména všechny rozhodné skutečnosti včetně těch svědčících v jeho prospěch. K této víceméně obecné námitce lze odkázat zejména na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, podle něhož platí, že *„ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offa), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeňého zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“* Citované závěry lze využít i v nyní posuzovaném případě. Bylo zejména na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Pokud žalobce ve správním řízení pouze uvedl, že na území ČR nemá žádné vazby, ale že si na život zde zvykl a nechce se vrátit do domovského státu, kde má celou rodinu včetně manželky a dětí, není soudu zřejmé, jaké skutečnosti měly správní orgány ve prospěch žalobce zjišťovat. V takovém případě postupovaly správní orgány správně, pokud vycházely ze skutečností uvedených ve správních rozhodnutích. Stěží tak lze v této souvislosti hovořit o porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
17. Další žalobní námitka se týkala naplnění zákonných předpokladů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud připomíná, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikace citovaného ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. Žalobce nepochybně, že na území ČR pobýval neoprávněně, bez platného povolení k pobytu či víza (v podrobnostech viz též str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí). Vůči korekci ze strany žalované, že se jednalo o neoprávněný pobyt v rozsahu téměř 4 měsíců, v důsledku ukončení odkladného účinku ke dni právní moci rozsudku krajského soudu, tj. ke dni 9. 2. 2021, žalobce žádné konkrétní skutkové ani právní námitky nevznesl. Je zřejmé, že žalobní námitky jsou v podstatě převzaty z odvolání, aniž by žalobce konkrétně reagoval na závěry žalované, jimiž byly odvolací námitky vypořádány. Lze konstatovat, že byly naplněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
18. Pokud jde o posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, ani v tomto směru soud pochybení správních orgánů neshledal.
19. NSS v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci

nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva

v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Ůner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím

pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

20. Žalobce především zdůraznil, že o neoprávněném pobytu nevěděl, byl v dobré víře, že na území ČR stále pobývá v souladu se zákonem na základě žalobě přiznaného odkladného účinku, že na území ČR pobývá od roku 2009, je zde navyknutý žít, má zde své přátele.
21. Veškerými těmito skutečnostmi se žalovaná v napadeném rozhodnutí shora nastíněným způsobem zabývala a vážila, zda žalobcův zájem na pobytu na území ČR s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nemůže převážit zájem státu na tom, aby na jeho území žalobce jako osoba, která zde cca 4 měsíc pobývala neoprávněně, dále po nějakou dobu nepobývala. S jejím podrobným hodnocením na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí se soud plně ztotožnil a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat, neboť by pouze opakoval již jednou uvedené. Žalovaná se pečlivě vypořádala s tvrzením žalobce, že o neoprávněnosti dalšího pobytu na území ČR nevěděl, a to poukazem na dobu zastupování žalobce zmocněncem ve správním i soudním řízení a uzavřela, že to byl žalobce, kdo si mohl a měl zjistit informace o řízení a jejich důsledcích a adekvátně řešit svou bytovou situaci. Rovněž nepřehlédla délku pobytu žalobce na území ČR. Současně ale připomenula, že žalobce zde sice pobýval od roku 2009, ovšem již do roku 2013 byl jeho pobyt na území ČR nejistý, nebylo mu vydáno bytové povolení a na území pobýval pouze v souvislosti s vedenými správními a soudními řízeními. Její závěry pak především odpovídají tomu, že žalobce si na území ČR nevytvořil žádné pevnější vazby, žije pouze ve vietnamské komunitě na tržnici SAPA, kde vykonával výdělečnou činnost, aniž by k tomu byl oprávněn, potřeboval k základním úkonům tlumočnicka, a především má celou rodinu včetně manželky a dětí v domovském státu, kam v minulosti dojížděl na návštěvy a kam mu ani v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nic nebránilo vycestovat (viz též str. 8 napadeného rozhodnutí ve spojení se str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí). Lze tedy uzavřít, že uložení správního vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života
22. Nedůvodná je proto i námitka, že mělo být s žalobcem namísto řízení o správním vyhoštění vedeno řízení o povinnosti opustit území. Žalobce tuto námitku blíže po právní stránce nekonkretizoval, soud se s ohledem na zmíněné skutkové okolnosti domnívá, že se žalobce domáhá aplikace § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním

vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Jak již soud vysvětlil shora, k nepřiměřenému zásahu v žalobcově případě uložení správního vyhoštění nedošlo, vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebylo na místě, zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny. Lze dodat, že možností postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně zabýval na str. 9 a 10 svého rozhodnutí, rozsah jeho úvah plně koresponduje závěru o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, který byl podrobně odůvodněn. Prvostupňové rozhodnutí nepovažuje soud v této části za nepřezkoumatelné a žalovaná proto nepochybila, pokud závěry správního orgánu I. stupně přezkoumala a ztotožnila se s nimi.

23. Poslední žalobní bod se týkal stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU. Soud připomíná, že dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné žalobci tuto dobu stanovit až na dobu 5 let. Doba správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce zpochybňuje, podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen stanovit tuto dobu v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Soudní přezkum správního uvážení je pak omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. Sb. NSS 906/2006).
24. V žalobcově případě dle přesvědčení soud správní orgány při stanovení doby vyhoštění meze správního uvážení nepřekročily, ani jej nezneužily. Nelze pominout, že žalovaná korigovala zjištění správního orgánu I. stupně ohledně délky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a stanovenou dobu 18 měsíců hodnotila ve světle toho, že dobu cca 4 měsíců neoprávněného pobytu nelze vnímat jako nezanedbatelnou. Současně vyvrátila žalobcovy námitky, jimiž poukazoval na svůj nezaviněný neoprávněný pobyt. S jejím náhledem na věc soud plně souhlasí. Bylo na žalobci, který se již od roku 2013 snažil získat prodloužení svého pobytového oprávnění, aby se o stav a výsledky ať již správních, tak soudních řízení aktivně zajímal, byl v kontaktu se svým zmocněncem, který se na problematiku pobytové agendy specializuje, jak je soudu známo z úřední činnosti, a oprávněnost pobytu na území ČR řešil v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná současně přihlédla také k tomu, že žalobce dle svého sdělení vykonával výdělečnou činnost, ke které ale neměl oprávnění. A ve prospěch žalobce hodnotila, že se na cizineckou policii dostavil sám, spolupracoval a ve věci vypovídal a že se z jeho strany jednalo o první porušení zákona. Doba správního vyhoštění 18 měsíců uloženou spíše při dolní hranici možného rozpětí tak nelze považovat za nepřiměřenou. Lze dodat, že žalovaná obvykle ukládá správní vyhoštění v délce 2 let za nelegální pobyt v trvání 6 měsíců a více; jde-li o kratší nelegální pobyt s uloženým dvouletým zákazem vstupu, obvykle se ke kratšímu nelegálnímu pobytu přidružují další přitěžující okolnosti, např. že cizinec na území ČR i nelegálně pracoval, nebo jeho nepříznivá pobytová či trestní minulost (viz např. případy projednané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 1 A 16/2021, 1 A 36/2021, 1 A 40/2021, 1 A 46/2021, 1 A 54/2021, nebo rozsudek ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 As 58/2021-20, dále rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2022, č. j. 60 A 7/2022-28). I ve světle právě uvedeného se stanovená doba 18 měsíců správního vyhoštění v případě cca 4 měsíců neoprávněného pobytu na území ČR, při zohlednění dalších individuálních okolností případu (viz shora), jeví jako přiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalované.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
28. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. říjen 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně